

Arrest

nr. 77 773 van 22 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Ninove, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Ninove van 21 juli 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 juli 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 69 120 van 25 oktober 2011 waarbij de debatten worden heropend.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, komt op 16 maart 2008 België binnen en dient op 18 maart 2008 een asielaanvraag in.

Op 17 december 2008 wordt het kind van verzoekster geboren, dit kind heeft de Belgische nationaliteit. Op 4 februari 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 16 februari 2009 richt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Ninove een schrijven aan de advocaat van verzoekster waarin wordt meegedeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan worden behandeld daar verzoekster sinds 2 februari 2009 een adreswijziging heeft aangevraagd voor Lennik.

Op 4 februari 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster tekent hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 6 januari 2010 wordt de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingetrokken.

Bij arrest van de Raad nr. 36 926 van 12 januari 2010 wordt het beroep zonder voorwerp verklaard.

Op 9 april 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad nr. 51 341 van 19 november 2010 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 20 januari 2011 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De lokale politie van Ninove verricht een woonstcontrole en stelt op 4 februari 2011 vast dat verzoekster op het door haar opgegeven adres woont.

Op 22 februari 2011 dient verzoekster een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn. Verzoekster wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 21 mei 2011, de volgende documenten over te leggen: nationaal paspoort, financiële band kind – moeder.

Op 23 juni 2011 stelt de lokale politie een verslag van samenwoning tussen moeder en kind op.

Op 21 juli 2011 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Ninove de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51 § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 22/02/2011

door Y. M. C. P.

geboren te K. (Congo (Dem. Rep.)) , op 07/07/1975,

Congo (Dem. Rep.) geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.: nl. financiële tussenkomst niet bewezen : attest onvermogen; stortingen in het verleden; bewijs van inkomsten van gevestigde ontbreken.

(...)”

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt verzoekster de toepassing van het Frans als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (*cf.* RvS 17 april 2002, 105.632).

De bestreden beslissing is gesteld in het Nederlands zodat de proceduretaal het Nederlands is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekster in een eerste onderdeel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster voert tevens aan dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster betoogt dat de motivering uitsluitend steunt op een strikte interpretatie van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, terwijl andere wettelijke bepalingen en Europese rechterlijke uitspraken die een ruime interpretatie geven aan voornoemd artikel ook in aanmerking zouden moeten worden genomen. Verzoekster stelt verder dat de verwerende partij niet dienstig kan oordelen dat zij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in het kader van de gezinshereniging. Volgens verzoekster heeft de verwerende partij zich immers uitsluitend beperkt tot de procedurele aspecten van de zaak, terwijl ook al de feitelijke elementen in aanmerking hadden moeten worden genomen. Verzoekster haalt dienaangaande rechtspraak aan van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel en van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoekster vervolgens de schending aan van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet. Verwijzend naar het arrest Zambrano van 8 maart 2011 van het Hof van Justitie van de Europese Unie, betoogt verzoekster dat haar Belgisch kind, overeenkomstig de Grondwet en de gemeenschapsrechtelijke bepalingen, het recht heeft in België te verblijven. Verzoekster laat tevens gelden dat zij als niet-EU-onderdaan en als ouder van een Belgisch kind waarover zij het hoederecht daadwerkelijk uitoefent, eveneens het recht heeft in België te blijven. Volgens verzoekster loopt men anders het risico elk nuttig gevolg te ontfangen aan het verblijfsrecht van haar Belgisch kind en een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel te veroorzaken in hoofde van het kind. Zonder verblijfsvergunning is verzoekster immers niet in staat haar ouderlijke verplichtingen ten opzichte van haar Belgisch kind uit te oefenen.

In een derde onderdeel van het middel voert verzoekster ten slotte de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, *BS* 19 augustus 1955, *err.* *BS* 29 juni 1961 (hierna: EVRM). Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing het recht op privé- en gezinsleven schendt en dat de weigering van haar verblijfsrecht een disproportionele maatregel uitmaakt, mede gelet op het feit dat haar hele familie hierdoor wordt ontwricht.

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat alleszins is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij is de bestreden beslissing immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt bovendien dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

In de mate waarin verzoekster voorhoudt dat de beslissing gebaseerd is op een te strikte lezing van artikel 40*bis* e.v. van de vreemdelingenwet en dat het verblijfsrecht haar niet kan worden ontfangen, gezien zij de moeder is van een Belgisch kind, wijst de verwerende partij erop dat de bestreden

beslissing werd genomen omdat verzoekster niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden.

Volgens de verwerende partij werd door de gemeente expliciet gevraagd tegen uiterlijk 21 mei 2011, zijnde binnen de drie maanden na de aanvraag, bijkomende stukken voor te leggen, met name: nationaal paspoort, financiële band kind – moeder. *In casu* heeft de burgemeester of zijn gemachtigde vastgesteld dat verzoekster niet binnen de gestelde termijn heeft voldaan aan de verplichting om alle gevraagde stukken voor te leggen die toelaten vast te stellen of verzoekster zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, waarbij duidelijk wordt aangegeven welke stukken verzoekster niet heeft voorgelegd binnen de gestelde termijn. Verzoekster heeft immers enkel een kopie van haar paspoort voorgelegd, zonder bewijzen bij te brengen aangaande de financiële band met haar Belgisch kind. De verwerende partij stelt verder dat nu in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat verzoekster heeft nagelaten de gevraagde stukken binnen de gestelde termijn voor te leggen, vaststelling die op zich door verzoekster niet wordt betwist, er dan ook terecht een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen door de burgemeester. Volgens de verwerende partij is de bestreden beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd in rechte en in feite, opdat voldaan is aan de materiele motiveringsplicht. Verzoeksters beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, gezien zij op geen enkele wijze aantoonbaar wel de nodige bewijsstukken te hebben voorgelegd binnen de door de stad bepaalde termijn.

Voor zover verzoekster zich ter ondersteuning van haar standpunt dat haar het verblijfsrecht niet kan worden ontnomen, beroept op allerhande rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, waaronder de zaak Zambrano, laat de verwerende partij gelden dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar het arrest Zambrano, nu zij niet aantoonbaar dat de feitelijke omstandigheden die tot dit arrest aanleiding hebben gegeven, dezelfde zijn als in het geval van verzoekster. De verwerende partij stelt dienomtrent vast dat waar de vader van het kind in het betreffende arrest bij een in België gevestigde onderneming tewerkgesteld is geweest met een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd en de ouders aldus ten tijde van de geboorte van het eerste kind van Belgische nationaliteit, over voldoende bestaansmiddelen beschikten om in het onderhoud van dat kind te voorzien dankzij het werk van de vader en de beroepsactiviteit van de vader tevens aanleiding gaf tot de betaling van socialezekerheidsbijdragen en werkgeversbijdragen, toont verzoekster daarentegen geenszins aan dat zij tewerkgesteld kan worden en zelf in inkomsten kan voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. Volgens de verwerende partij betreft verzoekster de betrokken rechtspraak niet op haar eigen situatie; haar verwijzing ernaar is dan ook niet dienstig.

De loutere verwijzing naar het arrest Zambrano omdat verzoekster als niet EU-burger ouder is van een EU-burger, kan bovendien niet worden aangenomen, nu verzoekster niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond haar kind ten laste te hebben en te beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste zou vallen van de openbare overheden en te beschikken over een ziektekostenverzekering die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt. Volgens de verwerende partij verhindert het arrest Zambrano niet dat aan de vreemdeling wordt gevraagd om een bewijs voor te leggen dat er een financiële band is met het kind.

In zoverre verzoekster zich beroept op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, merkt de verwerende partij op dat verzoekster niet aantoonbaar op welke wijze artikel 3 van het EVRM geschonden zou zijn, zodat het middel in die mate onontvankelijk is. Volgens de verwerende partij kan een schending van artikel 8 van het EVRM al evenmin worden weerhouden. De bestreden beslissing bevat immers geen verwijderingsmaatregel, zodat verzoekster ten gevolge van de bestreden beslissing niet gescheiden zal worden van haar Belgisch kind. In de gegeven omstandigheden vormt de bestreden beslissing bovendien hoe dan ook geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit artikel.

De verwerende partij vervolgt dat *in casu* aan verzoekster een weigeringsbeslissing is betekend, om reden dat verzoekster heeft nagelaten binnen de gestelde termijn de expliciet opgevraagde stukken te overleggen. Volgens de verwerende partij laat verzoekster na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de

vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. Verzoekster toont dit niet aan. De vage en ongestaafde beschouwingen van verzoekster kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

De verwerende partij besluit dat de burgemeester of zijn gemachtigde geheel terecht een beslissing heeft genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, de door verzoekster aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur inclusief.

3.3 Verzoekster heeft een aanvraag ingediend tot gezinshereniging met haar minderjarig kind van Belgische nationaliteit. De bestreden beslissing dateert van 21 juli 2011. Op 22 september 2011 trad de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), in werking.

De voormelde wet van 8 juli 2011 bevat geen overgangsbepalingen. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N; Cass. 28 februari 2003, AR C100603N; Cass. 6 december 2002, AR C000176N; Cass. 14 februari 2002, AR C000350N; Cass. 12 januari 1998, AR S970052F).

In casu bevatten de huidig geldende bepalingen inzake gezinshereniging nog steeds de mogelijkheid voor een bloedverwant in opgaande lijn om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen (artikel 40bis, 4° van de vreemdelingenwet) en wat de ouders van een Belgische onderdaan betreft, bestaat deze mogelijkheid nog steeds voor ouders van een minderjarige Belg (artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet). Verzoekster heeft een aanvraag ingediend in functie van haar Belgisch minderjarig kind, geboren op 17 december 2008. Verzoekster getuigt bijgevolg nog steeds van een belang bij haar beroep en bij de door haar aangevoerde middelen, omdat de procedure waarbij de gemeente nagaat of alle vereiste bewijsdocumenten werden overgemaakt, nog steeds bestaat (artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

3.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: een attest van onvermogen, stortingen in het verleden, een bewijs van de inkomsten van de gevestigde ontbreken. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat haar aanvraag geweigerd werd op basis van een strikte interpretatie van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en dat geen rekening werd gehouden met Europese rechterlijke uitspraken.

Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoekster niet betwist dat zij geen documenten heeft voorgelegd die aantonen dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Waar verzoekster verwijst naar Europese rechterlijke uitspraken en een ruimere interpretatie van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemeente op basis van het vroegere artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, dat luidde als volgt:

“§ 2. Indien de burger van de Unie na afloop van drie maanden niet alle bewijsdocumenten bedoeld in artikel 50 heeft overgemaakt, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de burger van de Unie wordt meegedeeld dat hij beschikt over een bijkomende termijn van een maand om alsnog de vereiste documenten over te maken. Indien na afloop van deze bijkomende termijn nog steeds niet alle vereiste documenten werden overgemaakt, levert het gemeentebestuur een bevel om het grondgebied te verlaten af overeenkomstig het model van bijlage 20.”

De bestreden beslissing handelt bijgevolg enkel over het feit of verzoekster wel of niet alle bewijsdocumenten bedoeld in artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 heeft overgemaakt, en niet over de grond van de zaak en de eventuele inhoud van deze stukken.

De bewijsstukken die verzoekster *in casu* diende over te maken, worden vermeld in het oude artikel 50, § 2, 6°, e) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en betreffen het bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering. Verzoekster ontkent niet dat zij deze documenten niet heeft voorgelegd.

Nu verzoekster de gevraagde documenten niet heeft ingediend en in de bestreden beslissing enkel dit wordt vastgesteld, is de kritiek die verzoekster uit inzake het niet of niet afdoende motiveren betreffende de inhoud van haar aanvraag, zoals onder meer de verwijzing naar het arrest Zambrano van het Europees Hof van Justitie, niet ter zake dienend. Een verwijzing zonder meer naar Europese rechtspraak stelt verzoekster niet vrij van de verplichting om bij haar aanvraag te voldoen aan de vormelijke vereisten die gesteld worden, of om daaraan te voldoen binnen de voorziene termijn. De rechtspraak waarnaar verzoekster verwijst, staat er niet aan in de weg dat aan een persoon die in aanmerking wenst te komen voor een verblijf als familielid van een burger van de Unie of van een Belg, bepaalde wettelijke formaliteiten kunnen worden opgelegd zoals het voorleggen van een ziektekostenverzekering of het bewijs dat het kind ten laste is van de ouder – derdelander. Zoals reeds gesteld betwist verzoekster niet dat zij niet de vereiste documenten heeft voorgelegd. De Raad wijst er tevens op dat verzoekster niet aantoonde dat door de bestreden beslissing aan haar Belgisch kind het effectief genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan zijn status van burger van de Unie ontleende rechten. De vader van het kind heeft de Belgische nationaliteit en de bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in. Het Belgisch kind moet het land niet verlaten als gevolg van de bestreden beslissing en het effectief genot van de belangrijkste aan zijn status van burger van de Unie ontleende rechten wordt niet ontzegd aan het kind.

Er dient te worden benadrukt dat de verwerende partij *in casu* niet bevoegd was om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of verzoekster voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg toegelaten te worden, doch slechts kon beoordelen of verzoekster zelf

de vereiste stukken had aangebracht om aan te tonen dat zij aan deze voorwaarden voldoet. De beperking van de bevoegdheid van de verwerende partij vloeit voort uit het hierboven vermelde vroeger geldende artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, waarnaar in de bestreden beslissing expliciet wordt verwezen en uit het vroeger geldende artikel 52, § 3 van hetzelfde koninklijk besluit. Pas nadat de vereiste overtuigingsstukken worden overgemaakt, kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken besloten worden of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Deze beoordeling behoort overeenkomstig het vroeger geldende artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot de bevoegdheid van de bevoegde minister of diens gemachtigde. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, komt het de verwerende partij derhalve enkel toe om na te gaan of er voldoende en bewijskrachtige stukken werden neergelegd om het bevoegde bestuur vervolgens toe te laten te oordelen of de verblijfsaanvraag kan ingewilligd worden.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van de bestreden beslissing, kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haarn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste en het tweede onderdeel van het enig middel zijn ongegrond.

3.3.2 Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing geen bevel bevat om het grondgebied te verlaten zodat verzoekster niet van haar Belgisch kind wordt gescheiden.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt onderzocht in het licht van de draagwijdte van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster de moeder is van een Belgisch kind en met dit kind samenleeft, zodat er *in casu* sprake is van een gezinsleven in België.

Aangezien het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekster.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing geen verblijfsrecht toekent aan verzoekster, maar haar niet het bevel geeft om het grondgebied te verlaten. Het gezinsleven van verzoekster wordt dus niet onderbroken door de bestreden beslissing.

De door verzoekster aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoekster voert tevens de schending aan van de artikelen 3 en 4 van het EVRM. Zij laat echter in het geheel na op concrete wijze uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing deze verdragsbepalingen schendt, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

Het derde onderdeel van het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET